

uchyla zaskarżony wyrok w części uwzględniającej apelację strony powodowej i rozstrzygającej o kosztach postępowania apelacyjnego i w tej części przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pozwem z 18 grudnia 2015 r. Gmina – Miasto R. wniosła o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Wojewody [...] kwoty 104 572,93 zł wraz z odsetkami tytułem niedoszacowanej kwoty dotacji celowej przeznaczonej na zadania zlecone z zakresu administracji rządowej, tj. kosztów za miesiąc grudzień 2013 r. z tytułu wynagrodzeń i obciążeń pracodawcy poniesionych na realizację zadań w zakresie obowiązków świadczeń osobistych i rzeczowych na rzecz obrony, powszechnego obowiązku obrony oraz aktów stanu cywilnego. W pozwie wskazano, że w grudniu 2013 r. Gmina R. wydatkowała z tytułu zatrudnienia osób realizujących zadania z zakresu administracji rządowej łącznie 139 083,77 zł, a 1/12 otrzymanej przez powoda w 2013 r. dotacji wynosiła 34 511 zł. Różnica wskazanych kwot odpowiadała – w ocenie powoda – kwocie niedoszacowanej dotacji, którą powód w grudniu 2013 r. zmuszony był pokryć ze środków własnych. Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia powód wskazał art. 49 ust. 6 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 1672 ze zm.; dalej: u.d.j.s.t.).

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa – Wojewoda [...] zakwestionował istnienie dochodzonego roszczenia zarówno co do samej zasady, jak i co do jego wysokości.

Wyrokiem z 16 lutego 2017 r., II C [...], Sąd Okręgowy w K.: oddalił powództwo (pkt 1) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania (pkt 2).

Sąd Okręgowy zgodził się z powodem, że podstawą prawną dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia był art. 49 ust. 6 u.d.j.s.t., jednak oddalił powództwo, albowiem powód, na którym spoczywa ciężar dowodu z mocy art. 6 k.c., nie wykazał, aby istotnie przekazana dotacja celowa nie zapewniła pełnego i terminowego wykonania zadań zleconych. W ocenie Sądu pierwszej instancji materiał procesowy zebrany w sprawie nie pozwalał na weryfikację, czy liczba etatów istniejąca u powoda dla realizacji zadań zleconych z zakresu administracji

rządowej, a tym samym wysokość wydatków związanych z ich utrzymaniem, była niezbędna do sprawnego i terminowego wykonywania zadań zleconych.

Sąd Okręgowy oddalił zgłoszony przez powoda wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, ponieważ materiał procesowy zgromadzony w aktach sprawy w toku postępowania pierwszoinstancyjnego nie był wystarczający dla opracowania opinii.

Po rozpoznaniu apelacji strony powodowej Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 31 października 2018 r., I ACa [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda 100 639,80 zł z odsetkami ustalonymi jak dla zaległości podatkowych za okres od 1 stycznia 2014 r., oddalając powództwo w pozostałej części, oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda 12 249 zł z tytułu kosztów procesu; orzekł o oddaleniu apelacji w pozostałej części i rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Jak wskazał w uzasadnieniu swego wyroku Sąd Apelacyjny, zarzutom apelacji nie można było odmówić słuszności, w tym przede wszystkim zarzutowi niewyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, co wyrażało się m.in. w odmowie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego.

Zdaniem Sądu drugiej instancji, niewątpliwie jest, że istotą sporu w sprawie było to, czy dotacja celowa na wykonanie zadań zleconych z zakresu administracji rządowej przyznana w 2013 r. powodowej gminie była wystarczająca, czy też nie, w szczególności w okresie spornym, tj. grudniu 2013 r. Dokonanie tych ustaleń niewątpliwie wymagało wiedzy specjalistycznej.

W toku postępowania apelacyjnego biegły A. P. w oparciu o materiał zebrany w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, jak i materiał uzyskany od stron procesu, sporządził opinię, w której stwierdził, że dotacja celowa udzielona powodowej gminie na realizację zadań zleconych z zakresu aktów stanu cywilnego, spraw obywatelskich i zarządzania kryzysowego w 2013 r. nie zapewniała pełnego i terminowego wykonania tych zadań. Biegły podniósł, że wyniki przeprowadzonej analizy wskazują, że w zależności od przyjętego sposobu kalkulacji skala niedofinansowania kształtuje się od 123 900 zł do 84 100 zł.

Biegły wskazał też, że „jedna ze skali nieadekwatności dotacji wykonanych na potrzeby opinii bazowała na przyjęciu stawek osobistego zaszeregowania pracowników [...] Urzędu Wojewódzkiego wykonujących zbliżone zadania. Kalkulacja ta również potwierdza niewystarczalność dotacji, wskazując jedynie na to, że przy odpowiednio niższym poziomie wynagrodzeń tych pracowników, tak ustalona skala niedofinansowania byłaby jedynie o około 12,7 tys. niższa od tej, na jaką wskazuje kwota dochodzona w pozwie. Przyjęcie wskazanego poziomu wynagrodzeń potwierdza zatem, że niewystarczająca wysokość dotacji występowałaby również wówczas, gdyby do jej ustalenia przyjęto, że wysokość wynagrodzeń osobowych ujętych w dotacjach na realizację zadań bieżących z zakresu administracji rządowej powinna zostać wyliczona analogicznie jak dla jednostek rządowych”.

Ze szczegółowych danych przytoczonych przez biegłego wynika też, że dotacje udzielone powodowi już w swoich założeniach były niewystarczające.

W ocenie Sądu drugiej instancji, w sytuacji, gdy w postępowaniu apelacyjnym zostało wykazane, że kwota dotacji przyznanych powodowi na 2013 r., w tym na grudzień tego roku, była niewystarczająca oraz że skala niedofinansowania potwierdziła – jak to ujął biegły – „wymaganą zgodność kwoty dochodzonej w pozwie, z tą która ustalona została w opinii”, roszczenie powoda okazało się uzasadnione.

Sąd Apelacyjny zauważył jednak, że powód na rozprawie 29 czerwca 2016 r. ograniczył powództwo do kwoty 94 557,86 zł, a następnie „zmodyfikował ograniczenie” do kwoty 100 639,80 zł w piśmie procesowym z 12 lipca 2016 r., przy czym pozwany nie wyraził zgody na częściowe cofnięcie pozwu bez zrzeczenia się roszczenia. Ostatecznie więc, po wymienionych „modyfikacjach” powód domagał się zasądzenia kwoty 100 639,80 zł i żądanie to okazało się uzasadnione, w związku z czym na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zaskarżony wyrok należało zmienić i zasądzić wymienioną kwotę wraz z odsetkami ustalonymi jak dla zaległości podatkowej za okres od 1 stycznia 2014 r. W pozostałej części powództwo jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

Pismem z 4 lutego 2019 r. skargę kasacyjną od ww. wyroku Sądu Apelacyjnego wywiodła strona pozwana, zaskarżając to orzeczenie w części, tj. w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1) a) i c) oraz w punkcie 3). Skargę kasacyjną oparto na zarzutach naruszenia:

1. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez całkowite zaniechanie wyjaśnienia podstaw faktycznych i prawnych oraz motywów rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego co do zasady i co do wysokości zasądanego na rzecz powoda świadczenia;

2. art. 235 § 1 k.p.c. w zw. z art. 236 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. poprzez oparcie rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego na treści opinii biegłego A. P. z kwietnia 2018 r. sporządzonej w oparciu o dokumenty pozyskane przez biegłego dopiero w toku prac nad opinią, które to dokumenty nie zostały objęte postanowieniem dowodowym Sądu Apelacyjnego, a część z nich w ogóle nie znajduje się w aktach sprawy;

3. art. 321 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez wyrokowanie co do okresu nieobjętego podstawą faktyczną powództwa w następstwie błędnego przyjęcia przez Sąd Apelacyjny, że (...) istotą sporu w sprawie było to, czy przyznana w 2013 roku powodowej gminie dotacja celowa na wykonanie zadań zleconych z zakresu administracji rządowej była wystarczająca czy nie, w szczególności w okresie spornym, tj. w grudniu 2013 roku oraz że „kwota dotacji przyznanych powódce na 2013 rok, w tym na grudzień 2013 roku była niewystarczająca”;

4. art. 49 ust. 1 i 3, 4 i 5 u.d.j.s.t. w zw. z art. 109 ust. 1, 3-4, art. 129 i art. 211 ust. 1-4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 305 ze zm.; dalej: u.f.p.), poprzez ich błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie w następstwie braku poczynienia przez Sąd Apelacyjny ustaleń faktycznych co do rzeczywistej skali niedofinansowania niezbędnych wydatków osobowych powoda na realizację zadań zleconych z zakresu administracji rządowej w roku 2013 oraz co do kwoty dotacji wypłaconej powodowi na rok 2013;

5. art. 49 ust. 1, 3, 4, 5 i 6 u.d.j.s.t. w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 1, art. 9 pkt 1 i 2, art. 44 ust. 1 i ust. 3 pkt 1, art. 109 ust. 1, 3-4, art. 121 ust. 1 pkt 1, art. 126, art. 127 ust. 1 pkt 1 lit. a, art. 129, art. 143 ust. 1 pkt 2, art. 148 pkt 1, art. 170, art. 211 ust. 1-4, art. 242, art. 254 pkt 3, art. 249 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 u.f.p. poprzez ich błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie.

W oparciu o powołane zarzuty strona pozwana wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania, w tym o kosztach postępowania kasacyjnego.

Pismem z 11 marca 2019 r. odpowiedź na skargę kasacyjną złożyła strona powodowa, wnosząc o: 1) oddalenie skargi kasacyjnej pozwanego; 2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się zasadna.

Za zasadny należy uznać zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Nie zgodne z art. 328 § 2 k.p.c. sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji może wyjątkowo stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, gdy uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 18 marca 2003 r., IV CKN 1862/00; z 15 lipca 2011 r., I UK 325/10) albo nie pozwala na jego kontrolę kasacyjną (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 lutego 2003 r., I CKN 65/01; z 6 lipca 2011 r., I CSK 67/11). Wypada dodać, że zakres odpowiedniego zastosowania art. 328 § 2 k.p.c. w postępowaniu przed sądem drugiej instancji (art. 391 § 1 k.p.c.) zależy od treści wydanego orzeczenia oraz, w dużym stopniu, od przebiegu postępowania apelacyjnego (np. tego, czy przed sądem apelacyjnym były przeprowadzane dowody), a także od działań procesowych podjętych przez sąd odwoławczy, dyktowanych rodzajem zarzutów apelacyjnych oraz limitowanych granicami wniosków apelacji (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 18 listopada 2005 r., IV CK 202/05; z 8 września 2015 r., I UK 431/14).

W realiach niniejszej sprawy Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo, uznając, że nie można przeprowadzić dowodu z opinii biegłego. Nie poczynił więc własnych ustaleń w zakresie zasadności i wysokości zgłoszonego żądania. Sąd odwoławczy nie podzielił tego zapatrywania i dopuścił dowód z opinii biegłego.

Należy zaakceptować stanowisko Sądu Apelacyjnego, że pomimo tego, iż zgłoszony przez powoda wniosek dowodowy nie był zbyt precyzyjny, a materiał zebrany w aktach niewystarczający do dokonania ustaleń, to istotą sporu w sprawie było to, czy przyznana w 2013 r. powodowej gminie dotacja celowa na wykonanie zadań zleconych z zakresu administracji rządowej była wystarczająca dla wykonania tych zadań, a w szczególności w okresie spornym, tj. grudniu 2013 r. Dokonanie tych ustaleń niewątpliwie wymagało wiedzy specjalnej i słusznie Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z opinii biegłego w tym zakresie.

Sąd drugiej instancji, uznając za zasadne żądanie pozwu zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, poprzedził rozstrzygnięcie w tym zakresie przeprowadzeniem uzupełniającego postępowania dowodowego, dopuszczając dowód z opinii biegłego. Siłą rzeczy musiał dokonać na tej podstawie dodatkowych ustaleń faktycznych, które legły u podstaw rozstrzygnięcia, ale nie znalazły one odzwierciedlenia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Prezentując także drobiazgowo dotychczasowy przebieg postępowania przed Sądem pierwszej instancji, Sąd odwoławczy nie odwołał się do jego ustaleń, nie przyjął ich jako własnych, chociażby w zakresie ustaleń dotyczących zasady odpowiedzialności pozwanego, co dopuszcza się w orzecznictwie bez potrzeby powielania ustaleń własnych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 9 marca 2006 r., I CSK 147/05; z 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05; z 8 października 1998 r., II CKN 923/97, OSNC 1999 r., Nr 3, poz. 60). Sąd Apelacyjny nie poczynił też ustaleń własnych.

W szczególności w uzasadnieniu zawarto np. stwierdzenie, że „dotacja celowa udzielona powodowej Gminie na realizację zadań zleconych z zakresu aktów stanu cywilnego, spraw obywatelskich i zarządzania kryzysowego w 2013 roku nie zapewniała pełnego i terminowego wykonania tych zadań (s. 104 opinii)”. Kolejne stwierdzenia zawierają wyłącznie sprawozdanie z opinii biegłego,

a nie Sądu, który nie dokonał własnych ustaleń, jak też nie wskazał, w jakim zakresie podzielił, a w jakim nie, wnioski opinii biegłego. Na tej podstawie można przyjąć, że Sąd odwoławczy uznał zasadę odpowiedzialności, gdyż udzielona dotacja celowa nie pozwalała na wykonanie powierzonych zadań, natomiast nie można prześledzić toku myślowego co do wysokości uwzględnionego roszczenia.

Reasumując, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wskazano podstawy prawnej zasądzonemu roszczenia, nie dokonano ustaleń faktycznych – własnych Sądu, ani też nie wskazano, na ile Sąd odwoławczy podziela lub nie ustalenia faktyczne i pogląd prawny Sądu pierwszej instancji. W związku z wariantowym charakterem opinii biegłego (sześć wariantów), nie wskazano też, który wariant Sąd Apelacyjny przyjął i z jakich przyczyn oraz jakie kryteria zastosował i jakie powody legły u podstaw takiego rozstrzygnięcia. Sąd odwoławczy uznał, że „zasadne jest zasądzenie roszczenia w wysokości dochodzonej pozwem”, nie wskazał jednak, na którym wariancie z sześciu przedstawionych w opinii opiera swoje stwierdzenia. Nie odniósł się w ogóle do przedstawionych wariantów wysokości roszczeń wynikających z opinii. Dodać trzeba, że żaden z wariantów dokładnie kwotowo nie odpowiada zasądzonemu roszczeniu, natomiast dwa z nich kwotowo są zbliżone.

W tych okolicznościach należy podzielić zarzut braku uzasadnienia wysokości zasądzonej na rzecz powoda kwoty, albowiem uznając powództwo za usprawiedliwione co do zasady, Sąd Apelacyjny nie uzasadnił (ani na płaszczyźnie faktycznej, ani na płaszczyźnie prawnej) wysokości kwoty świadczenia zasądzonej od pozwanego na rzecz powoda.

Wyklucza to prześledzenie toku myślenia, które legło u podstaw zaskarżonego wyroku, nie daje też minimum informacji stronom co do sposobu dokonanego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do kwestii podstawy prawnej zgłoszonego roszczenia, należy mieć na względzie, że w orzecznictwie dominuje pogląd o tym, że art. 49 ust. 6 u.d.j.s.t. stanowi samodzielną podstawę do występowania przez jednostki samorządu terytorialnego z roszczeniem o zapłatę, gdy przekazana dotacja celowa nie zapewniała pełnego i terminowego wykonania zleconych zadań (wyroki Sądu

Najwyższego: z 3 lipca 2019 r., II CSK 310/18; z 10 lutego 2012 r., II CSK 195/11, Biuletyn SN - IC 2013, Nr 6; z 20 lutego 2015 r., V CSK 295/14; z 3 lipca 2019 r., II CSK 310/18).

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym przychylił się do stanowiska, które nakazuje oceniać zasadność roszczenia dochodzonego na podstawie art. 49 ust. 6 u.d.j.s.t. przez pryzmat przewidzianych właściwymi przepisami prawa finansowego zasad planowania, obliczania, wypłaty i wydatkowania dotacji na realizację zadań zleconych z zakresu administracji rządowej (wyroki Sądu Najwyższego: z 18 stycznia 2018 r., V CSK 144/17; z 18 listopada 2016 r., I CSK 823/15).

Przedstawiony charakter dotacji określonej w art. 49 u.d.j.s.t. nie wyłącza więc stosowania zasad jej wydatkowania zgodnie z regułami wynikającymi z ustawy o finansach publicznych, a w szczególności zasad celowości, oszczędności i gospodarności (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 3 lipca 2019 r., II CSK 310/18).

W tych okolicznościach szczegółowe ustosunkowanie się do pozostałych zarzutów skargi kasacyjnej byłoby przedwczesne. W szczególności dotyczy to zarzutów naruszenia prawa materialnego, gdyż te – wobec lakoniczności uzasadnienia – wymykają się kontroli kasacyjnej.

Nie jest jednak zasadny zarzut naruszenia art. 235 § 1 k.p.c. w zw. z art. 236 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. Należy podzielić zapatrywanie, że podstawą rozstrzygnięcia powinny być dokumenty formalnie włączone w poczet materiału dowodowego, aczkolwiek uchybienia w tym zakresie, jeżeli dowód zostanie przeprowadzony, z reguły nie mają wpływu na wynik postępowania. Należy uznać, że tak jest w niniejszej sprawie. Samo przeprowadzenie konkretnych dowodów oznacza, że sąd postanowił je przeprowadzić, gdyż niepodobna zakładać, że przeprowadził dowody wbrew swojej woli. Przeprowadzenie dowodu bez wydania postanowienia przewidzianego w art. 236 k.p.c. nie jest, co do zasady, uchybieniem mogącym mieć wpływ na wynik sprawy, jednak pod warunkiem, że zebrany i rozpatrzony materiał dowodowy, będący podstawą orzekania, podlegał regułom

kontradiktoryjności procesu i sąd w sposób dostatecznie pewny określił materiał dowodowy mogący stanowić podstawę merytorycznego orzekania. Musi być spełniony wymóg, żeby poszczególne dowody przedstawione przez jedną stronę mogły być poznane przez drugą stronę, a w wypadku przeprowadzenia dowodu z urzędu – przez obie strony (wyrok Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2019 r., V CSK 238/18, a także wyroki Sądu Najwyższego: z 19 stycznia 2007 r., III CSK 368/06; z 12 maja 2005 r., III CK 613/04; z 25 czerwca 2008 r., II UK 327/07; z 30 października 2008 r., II CSK 254/08; z 20 stycznia 2009 r., II CSK 417/08, postanowienie Sądu Najwyższego z 26 lipca 2017 r., III CSK 329/16). Jest tak dlatego, że podstawą ustaleń faktycznych mogą być tylko dowody prawidłowo przeprowadzone (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 2001 r., I PKN 571/00, OSNP 2003, Nr 14, poz. 330).

Nie można uznać, że Sąd uchybił zasadzie bezpośredniości. Zgodnie z art. 284 k.p.c., sąd może zarządzić okazanie biegłemu akt sprawy i przedmiotu oględzin oraz zarządzić, aby brał on udział w postępowaniu dowodowym. Przepis ten nie wymaga, aby cały materiał dowodowy był zgromadzony w aktach sprawy, także jeżeli dotyczy to dokumentów. Ma to miejsce zwłaszcza w wypadku analizy rozległego materiału dowodowego, dokumentów stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa albo analizy systemów księgowych, dokumentów źródłowych, które np. prowadzone są w postaci elektronicznej, a nie tradycyjnej. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 26 lutego 2009 r., IV CSK 418/08, ocena dokumentów finansowych przedsiębiorstwa niekiedy wymaga wiadomości specjalnych. Dopuszczalna jest w związku z tym możliwość uzupełnienia materiału dowodowego niezbędnego do wydania opinii biegłego. Zgodnie z art. 284 k.p.c., sąd może zarządzić okazanie biegłemu akt sprawy i przedmiotu oględzin oraz zarządzić, aby brał on udział w postępowaniu dowodowym. Rozległa dokumentacja źródłowa może więc znajdować się „poza aktami sprawy”.

Dopuszczalne jest także zasięgnięcie opinii biegłego w celu wyjaśnienia, czy i w jakim zakresie należy uzupełnić postępowanie dowodowe, aby zebrany w sprawie materiał i ustalenia faktyczne stanowiły wystarczającą podstawę do wydania prawidłowej, wolnej od niepewności opinii (zob. wyroki Sądu Najwyższego:

z 22 maja 1978 r., I CR 177/78, OSPiKA 1979 r., Nr 5, poz. 83, oraz z 20 czerwca 1984 r., II CR 197/84, OSNCP 1985 r., Nr 2-3, poz. 37).

Nie można uznać za zasadny zarzutu naruszenia art. 321 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny rozstrzygnął kwestię dotacji zgodnie i w ramach wyznaczonych żądaniem pozwu za miesiąc grudzień 2013 r. (część dotacji), jednak dla dokonania właściwych ustaleń, niezbędnych dla wyrokowania w sprawie, konieczne było ustalenie, czy przyznana powodowej gminie za pełny rok 2013 r. dotacja celowa na wykonanie zadań zleconych z zakresu administracji rządowej była wystarczająca dla wykonania całości tych zadań, w szczególności w okresie spornym, tj. w grudniu 2013 r.

Reasumując, skutkuje to uchyleniem wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazaniem sprawy w tej części do ponownego rozpoznania (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.) i orzeczenia o kosztach postępowania wywołanego skargą kasacyjną (art. 108 § 2 k.p.c.).